

Köszönöm.

Köszönöm szavaid, melyek a méla eolhárfa
csengő rímeiként kísérik fogyó ifjuságom
és tiszták, mint csalogánydálnál holdas esti álom.

Köszönöm kaçagásod : e lengő piros lobogókat
hajódnak árbócán, az életem mély tengerén,
hoi ifjak még a vágyak, de az akarat koravén.

Köszönöm csózkod: e szálló dalt a néma föld felett,
mit vígan dalol egy éji, ködruhájú tündér,
míg lantjába százzsinú virágfüzért fűztél.

Adtad és vendégem lett : a fájdalom, az öröm
és ma bennem minden vadul az életre lázad,
amit nem lehet felejteni : köszönöm.

Ádám Zoltán.

Anyám.

Éneklős a szám ;
a hangfogó lepattant róla
összetört, meghalt a hallgatás,
de halleluját zeng a nóta
rólad Anyám.

Messze van fiad :
az álmokat álmodó Titán,
a nagyokat néző akarás,
aki letört már száz vitán,
amit az Élet ad.

Neked szép vo'tam :
legszebbet, a legjobbat az emberek között
látta bennem két látó nagy szemed
s boldogan suhant fejem fölött.
Én akartam.

Akartam jót, szépet,
de én is gyarló ember-ember lettem,
kis harcokat harcoló bús gigász.
— Csak ha arcod suhan el felettem :
szép az Élet!

Ádám Zoltán.